

ג מעלה הזרמים בירושלים, איש לא נפגע ולא נגרם נזק | 14:09 // מתייחסות שיא בירושלים: אבניו הור

[http://www.israelhayom.co.il/special-\(event/sukkot](http://www.israelhayom.co.il/special-(event/sukkot)

יחידת עלי

שואלים אותם מה הסוד שמביא את תלמידיהם **לייחדות התרבות ביתר** • אבל אנשי המכינה הקדם-צבאית
בנין דוד, הידועה כמכינה בעלי, מתעקשים: אנחנו לא מנסים **לייצר מפקדים טובים**, אלא **יהודים יראים שמיים** •
ודוחקם מזהירים: "אם זהה ליה דתך, זה יהיה הרסני"

יהודית שלזינגר // פורסם ב: 02:23 08.10.2014 | עדכן ב: 17:54 08.10.2014

כתבה
השمعת

57

אהבתו

שתף

" אנחנו לא פה בגל סיפורי הגבורה" // צילום: יהושע יוסוף

יום רביעי, א' באול. הישיבות והמכינות הקדם-צבאיות פותחות את שנת הלימודים. עמוק בתוך חבל בניין, על אחת הגבעות ההרריות, מצטפפים 136 תלמידים חדשים באחד מחדרי מכינת בני דוד המפורסת. מי שתזהה מה כל כך מפורסם בה, כנראה מכיר אותה טוב יותר בשם - המכינה בעלי.

רוצים לקבל עדכוני חדשות שותפים? הצטרפו לישראל היום בפייסבוק

חוב התלמידים נראים אותו הדבר: "כיפות בנט", סנדלי שורש, מכנסיים קצרים וכמוון, חולצות טריקו שעילין של כיתובים, צירום ודוחקות מהמסגרת הקודמת - מחרוז הסיום של הישיבה התיכונית, השבט בבני עקיבא, אפילו חולצת של האח הגדול שכבר למד כאן. בוגרי הציגות הדתית הקלואסית.

במקרה או שלא, החדר ריק ונטול תמונות. רק צבעי כחול ולבן שלוטים בו - היכסאות, הוילונות ודגל ישראל בודד אחורי עמדת המריצה. מהחלון אפשר לראות גבעות המזוהות עם נוף ההתיישבות בשומרון, ובאופן עומדת תחושה של התחללה חדשה. התלמידים עדין לא מכירים זה את זה, ורק רחש של דבריהם שקטים נשמע עד כניסה של ראש המכינה, הרב אל'ן. בלי גימני כבוד, נימומי פתיחה או סמל טוק מיותר, הוא מתיצב בראש הכתה ומתחיל לדבר. "וותר מכלל שנה אחרת, הייתי נבר כישיבתי לתכנן את השיחה הזאת", הוא אומר לתלמידים, "ס"ממן מלחמה של 50 ימים, עם לא מעט נפגעים, בהם גם בוגרים שלהם. מלחמה לא פשוטה, שעוד לא בחר איך הסתימה - אך מה שברור לו למלא הוא שmailtoת השיר 'אני מבטיח לך' תהיה המלחמה الأخيرة' לא רלוונטיות. הפעם, אני מבטיח לכם, זו לא תהיה המלחמה האחרונה".

זו תחילתו של נאום מלא פאות, שנמשך דקות ארוכות. "אף שנחנו מתקברים ליום העצמאות ה-77, במובנים מסוימים אנחנו עוד במלחמות שחרור. חלק מההיסוס ומהசור הנחישות נבע מאותה סוגיה שעדיין לא הוכרעה בחברה הישראלית - האם הארץ שלנו, או שנחנו עם כובש? אנחנו פוגשים בעובדה שהבעיה היא לא יכולת הצבאית. אנחנו לא מעתים מול רבים. יש לנו עליונות מול האויבים בכל פרטן שהוא; יש לנו צבא חזק יותר, טכנולוגיה מתקדמת יותר. יש בעיה אחת: זה מאבק מסווג אחר. לא מאבק של כוח, מאבק של רוח, והוא דרוש אורך רוח. הוא דרש הרבה הרבה מהרבה בהיות מחשבתיות וכוחות עם ישראל".

• • •

את הסיפור שמנסה לגולל הרב סדן – או "הרב אל'", כפי שהוא מכנים אותו – מספר גם קיר ההנצחה בבית המדרש של המכינה. לא מעט פנים מוכחות מופיעות עליו, פנים שהעללו את המכינה לכוחות פעמים רבים. אפשר למצאו בו את תמונותיהם של רס"ן אליה פרץ, שנרגב בהיותם מנהלים בעזה; סרן יהונתן נתנאל, שנרגב במבצע עופרת יצוקה; אודי פוגל, שנרגב עם משפחתו בי"ש אitemar; מסגרת ריקה (התמונה אסורה לפרטום) לציון שלו סא"ל עמנואל מорנו, לוחם סירת מטכ"ל שנרגב במלחמות לבנון השנייה; רס"ן חגי קלין, שדין על רימון יד באותה מלחמה כדי להגן בגופו על חייליו ובנג'י הילמן, שנרגב בקרבת ברמן אריאס ורויי קלין היה זה שסחוב את ארונות ימים ספורים לפני שנרגב בעצמו. בקחוב יתוספו לקיר גם תמונותיהם של הרוגי מבצע צוק איתן, סרן צביקה קפלן וסגן הדר גולדין. בסך הכל 22 נפלים עד כה. "בהתחללה, הרב אל' רצה לעשות ארבע מגירות לארבעת ההרוגים הראשונים", אומר הרב נתנאל אלישיב, המלמד בישיבה שיפים ארוכות. "המתכונת עשתה שמנה, סתם, שהיא". לא רצוי לחשב על יותר".

כבר 26 שנה, מאז הקמת המכינה, ששיחת הפתיחה של הרב סדן עוסקת بما שהוא "שיטת אלקנה". השיחה לפני חודשים לא היתה יוצא מן הכלל. "יצאנו לדרך כשהציבור שלנו לא באמת היה שותף בעל משמעות בנשיאה בעל של קיום מדינת ישראל", אמר לתלמידים, "לא היינו בפיקוד בצבא, בשבכ", במושד, במערכות החוץ. לא היינו כמעט בשום מערכת מסוימת שקובעת את אופייה של מדינת ישראל. הימים 'תדים' מחמד', שנותנים צבע ופולקלור יהודי, אבל קיימת החלטה שאחנו צריכים להיכנס פנימה, לשאת באחריות ובשיטות אלקנה להוביל תהליכי. יום אפי משוכנע יותר מאי פעם שאחנו הולכים בדרך צדקה. הדריך להשפיע היא עוד אנשים שנותנים דוגמה ולוקחים אחריות, מושכים את העגלה וגורמים לאחרים להבין שיש משהו אחר".

בליהרchip, הרב עוצר וועבר למה ששאלוי "זווידע בשנים הקróבות כ'שיטת גולדין". "כשה"ן בניחום אבלים אצל משפחת גולדין, סיפורה לי amo שהדר ביחס ממנה שתלמידו אותו לתפוף. על הרצואה של הנשך תפָר לעצמו את צמד המילים 'בעוד ובעווה'.

הפסקה דרמטית, שאחריה הרב מגביר מיד את קולו: "אני לא מכיר ביטוי כל כך תמצית לתרזה של בית המדרש שלנו. אנחנו חיצים שייצאו מפה אנשים מלאי עוד פנימי, עצומות نفس, חיוניות, שכל אחד יירגש 'אני אתה נשנה את העולם'. כל אחד ציריך לפעול, מלא עוד - ועם זה, מלא ענוה. אני לא עבד בשביל עצמו, אני עבד בשביל עם ישראל. אני בורג קטן במהלך גודל. כל המעלות שיש בי הן לא שלי. שואלים אותי היום מה אני רוצה להשיג מבחינה חינוכית מהחברה שלי. אני עונה חד-משמעות: شيء מלאי עוד ומלא ענוה".

לא להניץ את השוני

בזמן המבצע האחרון בעזה היה מי שגילה את אותם עוד ענוה בבוגרי המכינה. למשל בסוג איתן, שקיפץ אחרי הדר גולדין אל המנהרה בניסיון למנוע את חטיפתו וחזר עם הממצאים שס"עו לקבוע את מותו בהמשך; וגם במפקד חטיבת גבעתי אל"ם עופר ינטר, שלח לחילוי איגרת שלילה ביטויים דתיים רבים, דוגמת "ההיסטוריה בחרה בנו להיות בחוד החנית של הליחמה באביב הטורטיסי העזות", אשר מחרף מנאץ ומגדר אלקי מערכות ישראל". אבל במקרה שלו, לא כולם חשבו שמדובר בתעצומות نفس: הביטויים הדתיים באיגרת נעם ב ביקורת מצד חוגי השמאלי. אחד הפרשנים אף עורר תרעומת רבה, כשטען כי בוגרי מכינה עליהם

"בעיה", מכיוון שהם משתמשים בביטויים "משיחיים", חרד"ליים (חרדים לאומניים), שמקומם לא יכול ביצה"ל".

המכינה הקדם-צבאית בני דוד, הנקראת מכינת עלי על שם היישוב שבו היא שוכנת, הוקמה בשנת 1988 על ידי הרב אלי סדן והרב יגאל לויינשטיין. "לא רבים יודעים, אבל מי שהתחיל את המהלך היה בכלל עמרם מצנע אלפי פיקוד המרכז", מפתיע הרב נתנאל, "הוא דיבר שיש משבב, שנאנשים לא מוכנים לצאת לקורות קצינים, ותהה היקן יש אוכלוסיות שיכלות לעשות יותר. הוא למד להכיר לטובה חיללים דתיים וטען שהם ברמה גבוהה, אבל החלק שלהם בקורס קצינים היה קטן מהחלק החיסרי של הדתיים באוכלוסייה. הוא שאל את הרב יגאל מודיע זה לך, הרב יגאל שאל את הרב אלי, והשניים החליטו ללוות לשאול את בני הנער".

הם עברו בישיבת התיכוניות בחיפה אחר התשובה, וגליו שרבם וחיצם לשורת בצבא אבל חשובים. הבעה הייתה היתה הסטטיסטיקה שהראתה כי ככל שהשירות הצבאי ממשמעוט יותר, הסיכוי להישאר דתי יותר והולך, מה שהרטיע את הצעירים. "שני הרובנים אמרו שהם לא מקבלים את הרעיון שהדתוות צריכה לפטור משירות ממשמעוט, והקימו בית מדרש שמנועד תרומה למدينة".

בעבר פורסמו נתונים שלפיהם יותר מ-40 אחוזים מהמתגייסים לצה"ל שיצאו מהמכינה הגיעו בסופו של דבר למסלולי הקצונה לצה"ל. שיעור המ"כים ואנשי הפיקוד החוטר שצמחו בעלי עמד על לא פחות מ-65 אחוזים, ובין 85 ל-89 אחוזים מהתלמידים פנו לשירות קרבี้ ממשמעוט לצה"ל.

למרות סיורי הגבורה והזיכרון של הבוגרים, המכינה לא אהבים להציג את העיסוק במורים או להרבות בו. לאחרונה הרב סדן אף התייחס לכך בעמוד הפיסובק של המכינה, בעקבות כתבה על המודח החוני שבה, לטענות, "המחלמה נעה בין חדר הזיכרון לבין ההלויה של הדר גולדין". "בבית המדרש שלם הנושא העיקרי הוא איך להיות על קדוש השם, לא איך למות", כתב הרב, "התכוונה הבולטת של הדר גולדין הייתה שמחת החיים הבלתי נדלית שלו. אף שבחרמו להפוך את חדר הזיכרון לחדר של שיעורים, מתוך מחשבה שההנצהה הרואה ביוטר לאותם מפלים היא שlid תומוניהם ממשיכים ללמוד את האמת הגדולה שעבורה מסחו את חייהם - הלימוד עצמו היה על החיים, על משמעותם ועל איך להיות אותם באותו שורה שנונת שמחה וסיפוק". גם כשהරב נתנאל נשאל מה ספגו המכינה אונסיהם, שדחף אותם לבצע את מעשי הגבורה שלהם, הוא עונה מזוית שונה: "הם פגשופה אווירה שעודדה אותם לא 'להיות סתם', אלא לחפש את המעבר, להיות חיים גדולים. מותן זו הנגזרת של זה. על כל אחד שנפל אפשר לספר, אבל את אותם סיורים אפשר ליחס לעשרות אנשים חיים. אנחנו לא מחנכים שציריך למות בשבי להיות גיבור. לא חייבי ציריך את הנפילה של קלין או של הדר כדי לדעתם מהם גיבורים. כשותמעים על אליריך פרץ או על רועי קלין, אתה מצטרע שלא זכית לפגוש אותם בחיהם ולהזכיר אותם. אתם כבר לא תוכל לחבק. אבל למה אנחנו נזכרים לשבח את גיבורינו רק אחרי שהם מתים? מתהלים בתוכנו הרבה אונסים דומים. למה אנחנו לא מפגנים להם, מעודדים אותם, אומרים להם מילה טובה?"

נראה שגם התלמידים מפניהם את הרעיון. " אנחנו לא פה בגל סיפור הגבורה", אומר דניאל מנור (19) מצפיה, תלמיד שנה ב' המכינה, "את מה שאתה לומד פה אתה לוקח איתך לכל החיים. אני לא לומד פה לקפוץ על רימון, זה לא האידיאל. לא מקדים את המווות. לא כולם רועי קלין. הוא אדם מיוחד ייחיד במינו, אבל האמונה הדתית וההבנה שיש צורך להגן על הארץ מביאה אנשים כאלה למשעים אמיתיים כמו שהוא עשה".

"לא פעם שאלות מה החבריה שלנו אוכלים פה, שזה מה שיוצא מהם אחר כך", אומר מנכ"ל המכינה ליאור שטול, "התשובה שלי: בדיקת מה שהם מבשלים, תרתי משמע". בכר מתקoon שטול לעובדה שתלמידי המכינה אחראים לא רק ללמידה, אלא גם לביצוע מטלות יומיומיות דוגמת בישול או ניקיון מטבח להcinן אותם לחימם. "כל העבודות נעשות על ידי התלמידים, לא כי אנחנו רעים או בגלל חוסר כסף", מוסיף הרב אלי, "אנחמו מוחנים את האדם לקחת אחריות על החיים שלו: לשטוף את הכלים, את החדר ואת היכתה, לעוזר לבשל - זה בליבה של החינוך בסיסי הזה. אין לנו מדייח כלים, זהה בכוננה (על תנאי המכינה וככליה - ראו מסגרת). בישיבות יש צבא של משרותם, בגלל תפיסת שאומרת שאסור לבזבץ זמן יקר של לימוד תורה. אני ברוחתי מזה, וקרואת' למקום מכינה. צריך להניר אנשים לקחת אחריות על החיים וזה המטרה. הם יתקלו בהזה שוב בסוציאומטריה בקורס טיס ובשאר המקומות, אז יבימ'".

לא מדובר בקמפוס רחב ידיים, בסך הכל גבעה קטנה בעלת כמה מפלסים. בשנה האחורונה עבר המקום שיפורים ושינויים, בעיקר בשל התרכבותו והגעתם של עשרות תלמידים חדשים. ביןין המועצה היישן של עלי הווסף לבניין הנהלה של המכינה, ובמקביל נבנה בית מדרש נוסף שישרת את מסלולי התלמידים הבוגרים.

בדומה לשאר היישובות והמכינות, בחדר האוכל מופרדים כל הכלים בשני צבעים, כחול וורוד. עם זאת, מכיוון שההניקון והבישול באחוריות התלמידים, משתמשים פנימה עשרות כלים ביתים, כך שבין הכהול והוורוד, לא נדר לאכול מקערה של בית"ר ירושלים, "גולני שלי" או "האמא הכי טובה בעולם".

ברגעים מסוימים, בעיקר בשעות הפנאי, התחשוה בעלי מצירה חיים בקומונה הרבה יותר מאשר למדוים במכינה קדם-צבאית. זה בא לידי ביטוי בעיקר במגורי התלמידים. "זה בדיקת מה שנחננו צריים", אומר אליהו גryn (18) מרעננה, תלמיד שנה א', "אנחמו לא צריים יותר ולא פחות, יש שם גם מקום לויזמה. אפשר לצבעו, להביא תמנונות". הקישוטים בחדרים יצירתיים במיוחד, החל מתמורותם שבורים, דרך סטייקרים פוליטיים וכלה בשלטים על סכנת הכהדה של צבים. הקישוט הפופולרי ביותר הוא כמובן דגל ישראל, שנמצא במרבית החדרים.

סדר היום של התלמידים מורכב משיעורי תורה ואמונה. היום נפתח בשביע וחצ' בוקר בתפילת שחרית, ולאחריה שיעור הלכה וארוחות בוקר. לאחר מכן מתאספים התלמידים בכיותם עם הר'מים (רב מחנוך) שלהם, ובהמשך מגע סדר בוקר בגמרה בעיון, שבמהלכו יושבים התלמידים בחברותא ולומדים למודע עצמו. קצת לפני אחת הולכים התלמידים לאחרות צהרים וחויכים למנוחה עד שלוש וחצ' בסיום המתנסים שוב בבית המדרש לסדר שבו למדו גمرا עם אברכים בוגרים, ובשען בערב מתקיימת תפילה נוספת. ממש הם מתפננים לשיעור בענייני אמונה, ואחריו - ארוחות ערבית ותפילתא. אחד השיעורים הפופולריים, לפי התלמידים, מגע בשעה שמונה וחצי בערב ביום שני ושלישי: הרב יגאל לינשטיין, ממקימי המכינה, מעביר שיעור תחת הכותרת "זוגיות/תרבות המערב", שבו למדוים כיצד להתמודד עם האתגרים הדתיים בזבאות, ובכלל עם אורח החיים החילוני.

מושא בנות הזוג עלה ביום הראשון לדין, ספק בצדק ספק ברצינות, כשהרבב אלי הזכיר את שעوت הטלפון המוקדמות לו. הרב אליעזר בראון, המלמד את שנה א', הגיב מעין בדיחה על כך שכבר ביום הקרוביים ישוכנו התלמידים שאoli' כרגע הם לא נמצאים בשלב מתאים לקיום מערכות יחסים. "ההניתוח שלם עליה שיש דברים שמאפריעים, שמוסיכים את האדם למיטה", אומר הרב בראון, "זה לא הזמן שלהם לשידור. אנשים הולכים לעשות צבא, הקטוע הרצינו עם נשים יגע בעוד שלוש שנים. בשלב הזה מדובר בחווית נערות שנמשכת, והרבה פעמים זה מפריע לאנשים לפירות ולגדול. גברים ונשים זה תהליך של בנייה. האם חקרה בגיל 18 היא בנייה או סיפוק? לחוב, התשובה היא שלא מדובר בתהליך של בנייה או במהלך ארוך טווח, אלא בסיפוק אהבה וחיבה".

"אנחמו עדין לא מדברים על זוגיות", מגלת אליהו גryn, "עד עצמי מדברים על מהות החיים. הרב יגאל טוון שלפני שלומדים על זוגיות, צריך ללמד מי אתה. אנחמו מדברים על מה אנטון פה בעולם הזה, ועל כך שלמל אדם יש דרך מיוחדת, שביל שרק הוא יכול ללקת בו ואף אחד אחר לא יכול להחליף אותו. לכל אדם יש ייעוד. רק הוא יכול לקיים את הייעוד הזה, ובשביל זה הוא נברא".

ולמרות מה שעלול להיראות כנקשות וקשיחות מוגזמות, ביום הפתיחה הזכיר הוצאות לפחות שבע פעמים שגם לעליות יש חשיבות עצמה. "בhalbוייה של צביקה קפלן דיברוبني המשפחה על שמחת החיים שלם בכל תנאי. היה מדהים לראות את האלמנה מול הקבר הפתוח אומרת לו: 'לימדת אותנו להיות שמחים בכל מצב, ונמשיך להיות שמחים בחיים'. אף פעם לא שמעתי אישہ עם שני ילדים שאומרת דבר כהה מעל קבר פתוח של בעל. אצלם יש לעיתים משווהה מבולבלת ומוקולקלת, שלפה מי שיש לו יראת שמיים, מי שהוא צדיק, צריך להיות 'חנן', רצוי, עם כבוד ראש. בדרך כלל מופיעות נושאות חדשות. אתם אנשים שיכולים להיות מלאי יראת שמיים ודקדוק מצוות, מלאי צימאון לאהבת השם ויראתו - ומלאי שמחת חיים".

גם בחוברת כליל ההתנהגות, אגב, מוקדשות כמה שורות לעניין. "שמחה חיים, חדווה, עליות, גבורה, מרצ', חיוניות - אינם עמדים בסתייה לפסד ראש, לעמל קבוע, לרצינות, לאחריות ציבורית. להperf, הם משלימים אותם".

הרב אליעזר ברואן. "הצבא כאן כל הזמן, מתחת לפני השטח" // צילום: יהושע יוסף

"פין טיונינג לאישיות"

אלמנט אחר שלמדו את התלמידים לאורך כל השנות בעלי הוא השירות המתקרב בצה"ל. כבר בשיחת הפתיחה מבהיר המדריך כי אין יכולת המכינה לסיע לצעירים בניסיונותיהם להגעה לגיבושים סידורתיים ולקורסים יוקרטיים. מנגד, פעם בשבועם מבצעים מד"סים במטרה להתחזק גופנית. חלק מההכנה הצבאית, במהלך השנה הם יעברו גם מטוחחים שיאפשרו להם לאבטחו את היישוב ואף ניווטים.

מקוםו של היביט הצבאי לא נפקד גם משיעורי התורה. כבר ביום השלישי המכינה מצאו התלמידים על שולחנותיהם דפי מקורות העונים על השאלה הבאה: האם זו עכירה לפחות לשעת מלחמה? מלבד זאת, כמה משיעורי הערב מוקצים לסוגיות דומות, העסוקות בקי התפר הרגיש שבין השמירה על הדת והשירות בצבא. "באחד השיעורים על סוגיות השילוב הראוי - שילוב נשים בצה"ל, ואיך מסתדרים מבחינות אינועות עם העובדה שבנות משרחות בצבא", מספר התלמיד דניאל, "היה דיון ציבורי על החילים שייצאו באמצעותם שירות נשים. הרוב הביא את הדוגמה הזו, ואמר שהחברה שקמו ויצרו בלגן פועל בזורה לא נcona. אם זה באמת מפריע להם, הם יכולים אולי לסתום אוזניים, אבל דיברנו על זה שצירק שתהיה מידתיות בתגובה. למעשה, בדיון הציבורי שהתחולל הם גרמו יותר נזק מתועלת".

גם הדמיות החינוכיות במקום יודעות דבר או שניים על המסגרת הצה"לית, מניסיון אישי כימון. הרב אליעזר ברואן, המלמד כאמור את שנה א' ואחראי ל민ון התלמידים ולקבלתם, החזיק מעמד בקורס טיס במשך שנה וחצי, ולאחר מכן שירת ארבע שנים נוספות בסיירת מטכ"ל. המפגש הראשון שלו עם התלמידים נערכ בחצר ביתו, הנמצא סמוך המכינה, בשעת ערב מאוחרת. תחילתו מזכירה פעללה בתנועת נער שנעהה לשבור את הקורת: ניגון וריקוד חסידי, קצת משחקי חשיבה, סבב היכרות קצר וכמה מילימ'ם מהתלמידים החדשניים שנדרשים להסביר מדוע בחורו להגעה למceanה. התשובות מפתיעות. אף לא אחד מכל עשר תלמידים אמר שהוא מעוניין להכין את עצמו פיזית לצבא, וחובם דיברו על רצון להתחזק בשירות מצוות, ללמוד תורה לשמה או לשיף את האישיות בעדרת לימודי אמונה. "הצבא כאן כל הזמן, מתחת לפני השטח", אומר הרב ברואן, "חשוב להם מאוד איך יהיו בצבא ואן יגעו. אנחנו לא מחצינים את זה או צריכים לעודד את זה, כי אנחנו יודעים שהוא קיימ'. לא צריך להזכיר כאן עוד מוטיבציה צבאית. מגיעים אנשים עם המון רעל, עם רצון לתרום ולתת. מבחינתם זה לא הערך המרכזי בינו. אנחנו לא תולמים הכל במפקדים טובים או בחילים טובים, אלא ביהודים טובים, יראי שמי'ם".

הוא הספיק לראיין כ-400 בני נוער שביבקו להתקבל למceanה. 200 מהם קיבלו את מבקשם, ו-136 התחלו ללימוד השנה. "יש כאןה שמתקובלים לכמה מכינות ובוחרים את דרכם", הוא מסביר.

בישיבה עם התלמידים החדשים קל להבחן במכינה המשותף בינהם: בוגרי ישיבות תיכוניות, המגיעים לרוח ממwand חברתי-כלכלי גבוה. "יש כמה דברים שאני ממחפש", מפרט ברואן, "הדבר המרכזי זה אישיות יציבה, שיש לה מטרות. אני יושב איתם והם מספרים על עצםם. אני שומע על מעמדות רגשות, משפחה, בעיות קשב ורכיב, עם מה מתמודד הנער, מה הוא עשה בח'ים - מדריךبني עקיבא, תורם, מתנדב, אני שומע מה הוא עשה בשעות הפנאי - ובטח מול הטלויזיה או יוצא לטיש'ל? מעל הכל, אנחנו ממחפשים אנשים עם יכולות ללמידה. יש פה שיטה חינוכית שלפיה בית המדרש הוא המרכז. הרב אליו בנה מוסד שהוא רוצה שיהיה בו אנשים

טובים ולקחת אותם קדימה. זה לא מוסד שקיים כדי לעזור לאנשים חלשים, זו לא הייחודיות שלנו. יש מוסדות כאלה, אבל הרעיון זה אחר".

והכנה לצה"ל, כך עולה, היא באמת לא לב העניין. "חשוב לי להיכנס לצבא ולמצאת מהצבא לפחותות אותו הדבר מבחינה דתית", אומר התלמיד דניאל, "זה לא שבסבב מדרדרים אותנו, אלא שיש קושי בהתמודדות עם האתגרים. זה לא רק מד"סים ונינויים. האימונים חשובים, אבל העיקר זה התורה - לומוד, לגłów את 'האני' שלך, ללמוד לקחת אחריות ואת העבודה שאחריות לא מקבלים אלא לokedim, להתעסק בדברים גדולים יותר, להיות שליחים של עם ישראל, לשרת את המדינה".

גدعון, תלמיד נוסף בשנה ב', מחזק: "אני רוצה להיות בחור ירא שמיים. לומוד תורה לשמה. בתיכון אתה לא למד מתרן ידיעה של החשיבות, אלא כי הרבה לך או שיש מבחן. כאן אתה יכול באמת לומוד לעומק שאלות אמוניות, לפתח ספרים ולקבל תשובה. אלה שנתיים שאפשר לעשות בהן פ'ין טיונינג' לאיישות".

תלמידים במכינה בעלי. לומדים לעומק - לא רק כי הרבה אמר // צילום: יהושע יוסף

משבר הפראיירים

איך תהילך עברים התלמידים בתקופתם במכינהומי נחשב לבוגר האולטימטיבי שלו? אלו שאלות שעולות כל הזמן, ולמחנכים יש תשבות ברוחות עליהן. "השני שעובד על התלמידים הוא מדהים", אומר בראון, "זה משנה להם את החיים. הם מבינים מה המטרות ומה הדרכם לחיים, אנחנו 70 שנה פה. למה אתה חי? האם המטרה היא להיות רועי קלין, הדר גולדין, עופר יינטרא? זה גם וגם גם. אני בורח מהഫוטרים. מסוק מואוד להיצמד לפוטרים, לכל אדם יש אופי ואיישות. אנחנו חוצים שייצאו מפה אנשים אמיטיים, שלא יכנסו למירוץ העכברים הרגיל שעובר על כל מי שלא לוקח פסק זמן בחיים ועשה חשבון נפש. יהיו איש אמונה בעולם המעשה. אם מעבר לזה הבוגר יקח את חייו למקום דומיננטיים יותר ועשה בעולם החינוך דברים גדולים ומשמעותיים - עד יותר טוב. אם היומאים יהיה מרדף אחרי כסף, עבודה והישגים, ואת הנשמה הוא ישכח, זה יהיה פספוס".

הרבה נתנו לאלישיב דזוקא משאר רגליים על הקרקע: "פעמים רבות כבר במצב התלמידים מוצאים זהה לא בדיקאות עולם כפי שנראה להם מכאן. אנחנו אומרים להם הרבה פעמים שכאשר הם יתגיסו, זה לא יהיה אותו דבר. יש-Calala שמקבלים מכאה. יש-Calala שחוובים 'עבדו עלי', אי אפשר להיות אידיאリスト וחדור מוטיבציה כל הזמן".

אם יש אדם שמבטא היטב את הרוח של המכינה, הוא אומר, "זה הדר גולדין. הוא בא מהבית עם המטען הנכון, עם ערכים, עם השכלה רחבה, עם סקרנות. מוצר אצל התלמיד שמשקף את רוח המכינה".

בוגר מוצלח, מבחינו, הוא "אדם שנשאר נאמן לעצמו ולא ניסה להגשים את מודל הבוגר המצליח בצורה מלאכותית. הדגל שהרמן הוא דגל של מסירות נשפך למען מדינת ישראל מותק תורה. מטרת העל היא להיכנס מתחתי לאלונקה איפה שיש קושי בחברה, איפה שצריך זריקת מרצ. אנחנו חוצים להיות שם. זה קודם כל צבא, אחר כך בכל המערכות האזרחיות שטעונות שיפור. אנחנו מוכנים לעבודה שחורה, חוצים שיהיו מ"כים, מ"מים, מפק"טים, מ"פים, מג"דים. אנחנו לא חוצים לכבות תפקיים בכירם. זו לא המטרה, אלא באופן טבעי, אם יוצאים הרבה אנשים מוכשרים עם כוונות נכונות, מוצאים אותם אחר כך בקצת הפירמידה. אנחנו לא מנוטים להשתלט או לכבות עמדות מפתח, אנחנו מנסים לדוחף את העגלה קדימה".

רק שהרצין הזה משליך את אנשי המכינה למקד הדין הבוחר סביב ריבוי חובשי הכוחות בצה"ל, ואל החשש שהצבא יהפוך ל"צבא של הדתים", עד כדי אובדן לגיטימציה בקרב חברי הפלגה. "הרב אל' הבון שאמ אתה שמנוה אחוזים מהאוכלוsie ו-16 אחוזים בקורות קצינים זה יפה, אבל כשהגע למazard של 30 אחוזים בקורס זה סימן לא טוב לחברה", טוען אלישיב, "יש אנשים שעולמים לחשוב שיש כמה פראירם שלקחים עד קדימה, ולחת צעד אחריה. אנחנו לא חשים להשתלט. אנחנו חשים צבא עם. בשל כך יזם הרוב אל' את הקמת המכינות הקדם-צבאיות החילוניות, כמו מכינת נחשון שקמה ביוזמתו. אם הצבא יהיה צבא דתי, זה הרסני. אנחנו נגד זה, לא מעוניינים בזה".

קורס הזיכרון לנופלים // ציולום: יהושע יוסף

מבט בתמונה המחרזר

חרף ההתקומות בקדושת החיים, סיפורו הגבורה של הבוגרים שנפלו בקרב מלאים את אנשי המכינה כל הזמן. כדי שהיה חברו הקרוב של רועי קלין וגם מחנכו של הדר גולדין, יכול הרוב נתナル להיעיד על קר טוב מאחרים. "בגולדין היה פרץ של שמחה, מסירות, בת חוק על פניו. הוא היה מתפלל אל תוך הלילה, מモקד מטרה. היה אדם מוכשר מאוד, חכם מאד, אדם שדיבר פשוט, אבל לא הצליח להסתיר שהוא מבירך. היו בו המון סקרנות, כוח רצון ונחישות. במד"סים היה ממשיך וממשיך. חברי סיפורו שהוא הcin בטלה של 'עבודת השם' על כל פרט ופרט בחים - איך להיות קצין לאור הערכיהם שהוא מאמין בהם, איך מקימים בית כמו שתכנן".

בכיתה, מספר הרוב נתNAL, לא פעם היה אומר שגולדין מזכיר לו את רועי קלין. אחד התלמידים אף היסה אותו מחשש לעין הרע. על קלין, שהיה חברו הקרוב, הוא מרצה במסגרות שונות. "גדלנו ביחד בرعננה, ישבעו באותו שלוחן בישיבה, הינו יחיד בבני עקיבא. בגיל 18, כשכלם יוצאים לדרך, החברות ביניהם רק התחזקה. האינסטיינקט של כל אדם שנפל לידיו רימונ蒿 לבתו, אבל אצל קלין זה היה הפוך. זה לא בגיל החינוך שקיבלפה. רועי היה מהיר מחשבה, לדעתו הוא ניתח סיטואציה: רימון לידיו, הוא במצב כריעה, ידע שיש לו שנייה אחת - או להצליח את האנשים או להיריג יחד איתם. לדעתו זה היה שיקול שכלייני. העניין הוא שרב האנשים, גם אם היו מבנים, לא היו מסוגלים לעשות את מה שהוא עשה. המקרה שלו יוצא דופן. הוא בחר את הדרך. רוב האנשים לא בחרו במותם, אבל הם בחרו להיות במקום שבו הדברים האלה קורם".

הרב נתNAL עבר על תמנונת המחרזר הטרייה משכבותת הגיל של גולדין. הוא רואה שם בעיקר אנשי צבא - מפקדי צוותים, לוחמים ביחידות מיוחדות וגם כאליה שנמצאים בקורס טיס. תמנונת מחרזר אחרת, של בוגרים ששיסימו את המכינה לפני עשר שנים, מגלה פסיפס מעניין ומוגן פי כמה. במחרזר ט"ז, נניח, נראים סטודנטים לרפואה, איש שב"כ, יזם, טיס, איש הייטק, מ"פ, סטודנט לרפואה, מוסיקאי ואՓל רפטן. "הרבה נערים דתיים חולמים להיות ביחידה מובחרת, להיות חלק מקבוצת האיכות", אומר גלעד ברגאל, יוצא המחרזרומי שהיה יו"ר אגודת הסטודנטים בבר-אילן, "אני גדלתי בישיבה תיכונית בעיר. פתאום הגיעתי להתרנסות וראיתי את העצמות האלה. אתה רואה שההבדויות שמגיעות לשם הן של עופר וינטר ורועי קלין, וזה מה שאתה חזה".

לדבריו, "הבחורים שmagim לבני דוד מגעים בדרך כלל עם מטען מהבית. סביר להניח שהם היו מגעים לאוון יחידות קרבנות גם אם היו מתגייסים מיד אחרי התיכון. המ"סים, הנוטרים וההכנה לצבא לא توفסים את הנפח בלוח הזמנים. הדבר העיקרי הוא האידיאולוגיה היהודית. יש שמבקרים אותה ואומרים שהיא לא גמישה וחסרת פשרה. זה היתרונו לנערים צמאו ממשמעות בחים".

יתר מ-11 שנה מאז סיום את המכינה, ברגע, חיים מרכז מסגרת לנוער בסיכון, מסתכל סביבו וראה שחבריו מהמחזור עוסקים במקצועות חופשיים. אומר כי "חובנו לא לוחמים עם סיכון בין השניהם. אני עוסק בחינוך, ולא קצין בקביע, והאג'נדת הדתית של כנראה הרבה יותר ליברלית ממה שהמכינה מחנכת. יש פה ושם ביקורת על מיליטנטיות, חוסר פרגמטיות ואידיאולוגיה שקרובה יותר לchg'גים שמרניים של הציגות הדתית. אבל אי אפשר להתעלם ולקחת הרבה לרב אליו ולרב יגאל את המפעל האדר' ההזה. בתוך חצי יובל כמות חובי היכרות שמאירים את שדרות הפיקוד בצבא לא פרופורצונלית לכמותם באוכלוסייה. אני חוצה להאמון שבעתיד המכינה תצא לא רק לוחמים ותלמידי חכמים, אלא גם תנועה ענפה של אנשי חינוך שעובדים עם כל שכבות האוכלוסייה. שבעוד 10 שנים תהיה כתבה על תנופת הבוגרים המעלים האלה גם מוחץ לצבא".

קוד התנהגות - בלי חו"ל, בלי להשלים בగրיות, בלי סרטים בחדרים

נקודות הטלפונים הניידים // צילום: יהושע יוסף

אחד המראות הנפוצים במטבח המכינה הוא תלמידים ששווטפים כלם. ראש המוסד בוחרים לא להחזיק מדיח, כדי ללמד את העצירים אחרות. זו רק הדוגמה על קצה המצלג לכללים הקפדיים במקום; קריאה בקדוד כליל התנהגות, שחולק לתלמידים בתחילת השנה, מספקת כמה דוגמאות נוספת. "יסוד העבודה החינוכית הוא החופש האיש", נכתב בראש החוברת, "כל אחד קובע לעצמו את הנורמות שהוא בוחר. מיידך גיסא, אי אפשר שבגלל ההבדלים בין הבוחרים, יפריעו בוחרים אחד לשני להפתח".

קוד התנהגות נפתח בבית המדרש, שמთואר בחוברת כ"מקום של קדישה, של תורה ותפילה, ועל כן בו פלאפונים כלל ולא שאר מכשירים אלקטרוניים (רדיו, משחקי טרייס וכי"ב)". בכניסה לבית המדרש ממוקם ארון שנבנה במיוחד, המכיל מגירות לפלאפונים. כמו כן, התלמידים מתבקשים להגיע בלבוש הולם ולא בגדי ספורט.

זה לא הכל: בהמשך נכתב כי "החברה שהגעה לעלי מצפה לפגש אוירה רצינית של עם תורה", ועל כן כולן מחויבים להגיע לתפילה שבע וחצי בבוקר, מפני ש"הסתימה לחלוון תופעת הسطטוט". אין אדם שנשאר סРОח על מיטתו לאחר שעשה זו". נוסף על כך, חל איסור חמור להשלים בגוריות או לגשת לפסיקומטר במהלך השהות במכינה, ומודגש כי אין נסיעות לחו"ל.

איסורים נוספים בקדוד נוגעים להתנהלות בחדרים, שבהם "לא יהיו טלוייזיות או מחשבים עם סרטים, ולא שאר מכשירים מודרניים (DVD וכי"ב) שימושיים". בשיחת הפטicha אמר הרב אליו באופן שאינו משתמש לשתי פנים כי בעבר סילק מהמכינה תלמידים שצפו הסרטים בחדרם. "יש דבר אחד שאומר אני לא יודע לעובוד, והוא חוסר אמיןות", אמר, "ברגע שהזה קורה, התלמיד יכול לקחת את הדברים וללכט הביתה. אין בכלל דבריהם על זה". הקוד מحدد ואוסר להכנס לחדרים גם נרגילות ופוסטרים מלתי צמעעים.

התחבר

מה דעתך?

0%

מכועיס

0%

нейтрלי

0%

מצחיק

0%

מדאג

100%

תומר

פופולארי

הכל

2 תשובות ו-4 פילבקו

אורח • פה ושם
אהלה כתבה. אהלה מכינה.
הגב • לפני 15 ימים

נתנאן • ישראל
מקום מדחים עם עצומות גדולות שחלוקן רואים אותה...
הגב • לפני 8 ימים
קרא עוד

3

1

תשובות נוספות לעניין אותו

בשעה טובה: נרשם הילד הארמי הראשון בישראל!!!
למה לי כתוב כוכיות ולא יהוד?!

הדרוזית שעשתה היסטוריה | ישראל היום

זה טוב מאד יש לבירר על כך

מהפכת הבריאות של מאוחדת
תכנית בריאות בהתאם אישית
פרסומת נבחרת

תיעוד מהיר של דاعש: אב הוביל את בתו לסק"

מציען לראות את זה.

הכי טעים בעולם (http://www.israelhayom.co.il/article/224031)

אנשי מקצוע מתחום הקולינריה לוקחים אתכם למסע אל המקומות שלא י██חו ואל הפינות הכי טעימות בגלבוס (http://www.israelhayom.co.il/article/224031)

אבייש שפיברג //

(http://www.israelhayom.co.il/article/223977)

הדיבוק חזר הביתה (http://www.israelhayom.co.il/article/223977)

טיאטרון גשר העלה את "הדיבוק" במוסקבה, 92 שנה אחרי הבימה. מסע מרגש עם השחקנים (http://www.israelhayom.co.il/article/223977)

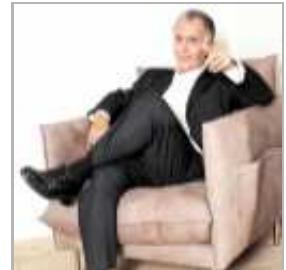

יעקב לוייתם // 1

(http://www.israelhayom.co.il/article/223997)

"איך נהיתי פתאום בן 70"??? (http://www.israelhayom.co.il/article/223997)

קובי אושרת ממשיר ליצור ומפתיע עם הרגע הכי מרגש בקריירה (זה לא "הלווה")
(http://www.israelhayom.co.il/article/223997)

קובי אברמוביץ' // 1

פרסומת

אחוזה נווה חוף
דירות מוגן במערב ראשון
[למידע נוסף](#)

פולו החדש
רק 106,900 ש"ח ופולו
חדש יכול להיות שלך
[למידע נוסף](#)

קורס סקיפרים ב-Sea-Gal
2,000 ש"ח הנהנה
לנורשימים עכשין
[למידע נוסף](#)

רוצים יותר מהחיים?
אלון גל מזמין אתכם
לתהיל' שישנה את
חייכם
[למידע נוסף](#)

Created by Linnovate (<http://www.linnovate.net/>) | UI & Design by Design-factory.co.il (<http://www.design-factory.co.il>)

כל הזכויות שמורות לישראל היום | [תנאי שימוש](http://www.israelhayom.co.il/terms) (<http://www.israelhayom.co.il/terms>)
| מדיניות פרטיות (http://www.israelhayom.co.il/privacy_policy)

שילובת

וידאו

קריקטורת היום

העולם

חדשנות

[/www.israelhayom.co.il/news](http://www.israelhayom.co.il/news) (<http://www.israelhayom.co.il/news>)
[/www.israelhayom.co.il/seven-days](http://www.israelhayom.co.il/seven-days) (<http://www.israelhayom.co.il/seven-days>)
[/www.israelhayom.co.il/stars](http://www.israelhayom.co.il/stars) (<http://www.israelhayom.co.il/stars>)
[/section=1605](http://www.israelhayom.co.il/section=1605) (<http://www.israelhayom.co.il/section=1605>)

מהדורות דיגיטליות

(<http://www.israelhayom.co.il/site/digital.php>)

הכנסו לדף

שלם עקבות אחרים

הכנסו לדף

בפייסבוק

בטוויטר

הዮוטיוב

(<http://www.youtube.com/user/IsraelHayomOfficial>)